

De nocturnale beweging van Lavalu

 cultureelpersbureau.nl/2017/10/nocturnale-beweging-lavalu/

Jaïr Tchong

18-10-2017

Hoog in een chique appartement gaf Lavalu (artiestennaam van Marielle Woltring, Cleveland, Ohio, 1979) onlangs tijdens het Eindhovense festival [FlatFest](#) een try-out van haar nieuwe programma. Voor het eerst gaat ze nu zonder band, solo met piano, op tournee in kleine zalen waar een goede vleugel staat. Op die zondagmiddag in Brabant werd al snel duidelijk dat er ergens iets is gaan stromen bij deze innemende singer/songwriter. Lavalu heeft veel meer nieuw repertoire dan wat er op haar derde album terecht is gekomen. De selectie van de middag komt in vlot overleg met het publiek van dit verticale huiskamerfestival tot stand. Vol energie en soms met stampende gymbies op de pedalen gaat Lavalu de huispiano te lijf.

Post genre

Lavalu's solo piano album is een dankbaar onderwerp voor journalisten op zoek naar een trend. Men noemt het neoklassiek, of iets duidelijker: post genre. Zo schreef pianist Nils Frahm de soundtrack voor Cate Blanchett's tour de force [Manifesto](#) – gaat dat zien, nu in de filmhuizen. Frahm appelleert aan zowel pop als klassiek publiek: in januari speelt hij tweemaal in een uitverkocht Paradiso. Voor het toegevoegde, derde concert van 1 februari [zijn nog kaarten](#).

De rest van dit artikel is dus eigenlijk niet gratis. Al lijkt het soms wel zo. [Login](#)

Neem een [abonnement](#): daarmee krijg je - eenmaal ingelogd - altijd toegang en houd je Cultuurpers écht in leven! Liever geen abonnement? Met een betaling via Blendle - **Niet goed, geld terug!** - help je de auteur de winter door.

[Word lid. Neem een abonnement!](#)

Log hier in (je blijft op de pagina en kunt gelijk doorlezen)

Wachtwoord opvragen

Of betaal met blendle - als je hieronder de knop van Blendle aantreft.

[Lees hier hoe je kunt helpen
inklappen](#)

Matteo Myderwyk bracht deze zomer op het onafhankelijke Excelsior Recordings een solo piano album uit, ergens tussen jazz, impro, klassiek en dance. Op zijn beurt werd de jonge Myderwyk geïnspireerd door de vrijheid van pianist Harmen Fraanje, die samen met cellist Ernst Reijseger en vocalist Mola Sylla de moderne klassieker *Down Deep* opnam (2013). Ook Kaja Draksler begint inmiddels met een geheel eigen visie op impro, jazz en klassiek internationaal op te vallen.

Omweg

Via een omweg kwam Lavalu in de muziek terecht. Hoewel ze van jongs af aan klassiek piano speelt leek actrice worden een beter idee. Maar op de toneelschool van Maastricht, doodongelukkig in haar eerste jaar, zocht ze steeds haar toevlucht tot de vleugel die daar stond. Vervolgens ging ze naar de Arnhemse toneelschool, die wel werd afgemaakt, maar ook daar trok de piano steeds haar aandacht. Hoewel ze wist dat ze nooit concertpianiste wilde worden ligt daar al de kiem voor haar nieuwe werk.

Na *Hope or liquid courage* (2009) en *Fighting Wildfires* (2013) verscheen deze maand haar derde album *Solitary High*. Slechts piano en zang, een grote stap voorwaarts. Vanwaar deze nieuwe richting? “Via jazz, pop, en alternatieve pop kom ik nu uit bij dit. Wat het sterkst in je leeft komt uiteindelijk toch wel naar voren. Twee mensen die dicht bij me staan zeiden los van elkaar in korte tijd dat ze mijn muziek solo met piano eigenlijk het mooist vinden. Dat verbaasde me in eerste instantie zeer. Maar als mensen wiens mening je hoog hebt zitten dat zeggen gaat zo iets toch knagen in je hoofd.”

Nocturnaal

Luisterend naar de tien stukken op *Solitary High* valt vooral de serene, ‘nocturnale’ sfeer op. Het dansante *Longest Dawn* herinnert aan Schubert, terwijl de zang van nu is. *Bare* is een hoogtepunt. Een prachtig desolate melodie die met een fors rubato gespeeld veel ruimte tussen de noten laat. Een ruimte waarin je als luisteraar op prettige manier kunt verdwijnen. “Deze plaat werd helemaal ’s nachts geschreven. *Solitary High* staat voor gedachten en fantasieën waarvan het zweet je uitbreekt, die je eigenlijk niet durft te verwoorden overdag. Verlangens om iets diepgaands te beleven, in eenzaamheid.” Over de verdere betekenis van de albumtitel kaatst Lavalu de vraag elegant terug naar de journalist. Die daarmee effectief van zijn à propos wordt gebracht.

Beweging

Debussy, Satie en Schubert vormden voor haar nieuwe album de inspiratiebronnen. “De eerste Arabesque van Debussy, als je dat stuk speelt dan dansen je handen bijna over de piano, daar zit zo’n mooie beweging in. Dat werd het uitgangspunt voor een nieuw lied. Wat betreft Schubert: die zit op zo’n interessant kruispunt in de tijd. Ik hou er ontzettend van als je bij componisten voluit die Romantiek hoort, maar ook iets van abstractie. Hoewel de vorm van de liederencyclus van Schubert mij inspireerde is dat niet het eerste wat ik zelf luister. Maar ik speel Schubert wel heel veel thuis, en voor *Longest Dawn* is *Fantasie in F mineur voor vier handen* van grote invloed geweest.”

Minder is meer

Het verschil tussen dit nieuwe album en de voorgangers benoemt Lavalu zelf vooral als meer ervaring in het componeren. “Waar ik voorheen zestien ideeën in één lied probeerde te stoppen, merk ik dat het schrijven van de muziek voor *Het Pauperparadijs* mij heeft gesterkt.” Lavalu schreef alle muziek voor deze succesvolle theatervoorstelling, die in juli volgend jaar in Koninklijk Theater Carré weer te zien zal zijn.

Een prettige bijkomstigheid: sinds Lavalu moeder is, is juist de nacht het meest geschikte moment om te componeren. “Het zijn ook daarom een soort fluisterbekenissen geworden. Ik moest echt zachtjes spelen om mijn dochter niet wakker te maken. Maar de nacht was altijd al mijn creatieve moment, ik ben een notoire slechtlaper. Klassiek piano spelen heeft iets meditatiefs, het geeft zoveel focus. Ik heb nu al genoeg materiaal voor nieuwe albums.”

Lavalu is met Solitary High tot en met 16 december op tournee, data en tickets kun je [hier](#) vinden. Op 28 maart 2018 organiseert Lavalu in Arnhem weer een editie van [Piano Day](#): maximaal 100 man publiek rondom een grand piano, met pianisten uit pop, jazz en klassiek. Voor Cultureel Persbureau sprak Hannah Roelofs met Suzanna Jansen over [Het Pauperparadijs](#).